RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 117.910 van 3 april 2003
in de zaak A. 76.410/VII-16.119.

In zake : 1. Paula VAN LANCKER,
2. Sidoine VAN LANCKER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat Ph. VANDE WEGHE,
kantoor houdende te OUDENAARDE,
Einestraat 22

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Paula VAN LANCKER en Sidoine VAN LANCKER op 19 november 1997 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 24 september 1997 houdende de bevestiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Ronse van 30 juni 1997 waarbij aan de verzoekende partijen de vergunning wordt geweigerd voor de wijziging van vegetatie en van lijn- en puntvormige elementen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 16 april 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. OPSOMMER die, loco Advocaat Ph. VANDE WEGHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat F. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De feiten</u>

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Eind 1995 (notariële akte van 4 december 1995) kopen de verzoekende partijen een stuk grond in Ronse, kadastraal gekend als sectie C, nrs. 1333 L en 1333 M. Volgens de informatie die de notaris verschaft, op basis van informatie die hijzelf van de gemeente heeft gekregen en die in de verkoopakte is opgenomen, liggen de percelen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied . Over die ligging ontstaat later betwisting.

1.2. Op 25 maart 1997 wordt door een ambtenaar van het Vlaamse Gewest een proces-verbaal opgemaakt betreffende perceel 1333 L.

Daarin wordt gesteld :

> "dat er aldaar een groot aantal bomen geveld en verbrand zijn over een oppervlakte van ongeveer 25a. Deze werken blijken na onderzoek uitgevoerd te zijn door Hervé VAN LANCKER (...) Hij verklaart in het Nederlands :
>
> 'Ik heb op perceel 1333L alle struiken en jonge bomen geveld om het terrein op te kuisen. Dit over ongeveer één derde van de oppervlakte van voormeld perceel palend aan 1333M. Ik wist niet dat hiervoor een kapvergunning vereist was'.
>
> Na lezing volhardt en tekent met ons Hervé VAN LANCKER.

Op voormelde oppervlakte is alle houtige vegetatie, inclusief braamstruwelen, verwijderd. De meeste bomen waren berken (tot 60cm omtrek en ruim 10m hoog); verder heel wat hazelaars, enkele essen en vooral naar de rand toe een groot aantal meidoorns.

Voormeld perceel staat gekadastreerd als woeste grond en blijkt naar verluid een verwaarloosde weide te zijn die al meer dan 30 jaar braak ligt. Vandaar dat het perceel al lang grotendeels verbost is; het paalt immers aan zijn langste zijde integraal aan een oud bos. Dit bos is een begeleidend hellingbos langs de oude spoorwegbedding, nu een gemeentelijk wandel- en fietspad.

In die zin sluit het voormelde perceel hierop landschappelijk en ecologisch aan als een zeer brede mantel met zeer grote waarde. Men treft (trof?) hier dan ook zeldzame broedvogels als geelgors aan.

Op het gewestplan staat voormeld perceel aangeduid als natuurgebied, grenzend aan landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Op de biologische waarderingskaart (veldopnames rond 1980) staat het aangeduid als biologisch zeer waardevol beukenbos met wilde hyacint (Fc), een vegetatie die op het aanpalende bosperceel nog duidelijk te zien is. Dit alles staat wel in schril contrast met de door de heer VAN LANCKER voorgestelde versie 'verwaarloosd' weiland. Ook het voorkomen van oudere hakhoutstoven van hazelaar (een typische 'oude bos'soort) is hiermee in tegenspraak.

Het betreft hier een overtreding tegen art.81 en 99 van het Bosdecreet en tegen de bepalingen van het Vegetatiebesluit".

1.3. Op 14 mei 1997 dienen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 1996 tot instelling van een vergunningsplicht voor de wijziging van vegetatie en van lijn- en puntvormige elementen (vegetatiebesluit) een aanvraag in "tot vergunning voor wijziging van lijn- en puntvormige elementen". Het betreft drie zaken :

- het rooien of anderszins verwijderen van niet aangeplante struwelen, op een gedeelte van perceel 1333 L;
- het afbranden, het omzetten of scheuren van de zode van grasland, op perceel 1333 M;
- het wijzigen van waterwegen en waterlopen, sloten, beken en van stilstaande waters, poelen en veedrinkputten door het uitgraven of uitdiepen van een beek op de percelen 1306 C en 1305 G en P. Hier vermeldt de aanvraag : "Als gevolg van de nalatigheid van de aanpalende eigenaars naar het NOORDEN toe, is de Bosloop die onze eigendom dwarst volledig dicht geslibt, bijgevolg onze eigendom staat onder water".

Opgemerkt zij dat de percelen waarop de vegetatie zou worden gewijzigd, en de percelen waardoorheen de uit te diepen waterloop stroomt, een eind uit elkaar zijn gelegen.

1.4. Op 30 juni 1997 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Ronse, er van uit gaande dat perceel 1333 M in natuurgebied ligt, het volgende :

- er wordt geen vergunning verleend voor de regularisatie van de reeds uitgevoerde werken op perceel 1333 L;
- het vegetatiebesluit is niet van toepassing op perceel 1333 M;
- er wordt geen vergunning verleend voor het uitdiepen van de beek.

Als herstelmaatregel dient een afsluiting geplaatst tussen de percelen 1333 L en 1333 M; op het eerste perceel moeten heraanplantingen gebeuren met berk, hazelaar, es en meidoorn.

1.5. De verzoekende partijen dienen beroep in bij de bevoegde Vlaamse minister.

1.6. Op 24 september 1997 wordt de bestreden beslissing genomen.

Deze luidt in essentie als volgt :

"(...)
Overwegende dat de percelen gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en natuurgebied op het gewestplan Oudenaarde;
Overwegende dat de vegetatie op perceel 1333m niet voorkomt op bijlage I van het Vegetatiebesluit waardoor het scheuren en omploegen van de weide niet vergunningsplichtig is volgens het Vegetatiebesluit;
Overwegende dat perceel 1333l gedeeltelijk gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en gedeeltelijk in natuurgebied;
Overwegende dat in de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden enkel de wijziging van lijn- en puntvormige elementen vergunningsplichtig zijn;
Overwegende dat de notariële vermelding in een akte van een perceel als 'weiland' geen bestemming vastlegt en de wettelijk voorgeschreven vergunningen niet opheft;
Overwegende dat de aangevraagde werken op perceel 1333l reeds in het voorjaar werden uitgevoerd zonder kapvergunning en dat hiertegen door de bevoegde natuurwachter op 11 maart 1997 een proces-verbaal is opgesteld;
Overwegende dat deze aanvraag een regularisatieaanvraag inhoudt van zonder vergunning uitgevoerde werken wat betreft perceel 1333l;
Overwegende dat het uitdiepen van de Bosloop, bovenloop van de Lievensbeek, op de percelen 1305p, 1305g, 1306c en 1306e onnodig is gezien de diepte van de beek en de eigenlijke oorzaak van 'stilstaand' water niet opheft;

BESLUIT

Artikel 1: De beslissing dd. 30 juni 1997 van het College van Burgemeester en Schepenen te Ronse waarbij de vergunning tot wijziging van vegetatie en van lijn- en puntvormige elementen wordt geweigerd aan Paula en Sidoine VAN LANCKER, wonende te Ronse, wordt in beroep bevestigd.
Art. 2: Het Vegetatiebesluit is niet van toepassing op het gedeelte van het perceel 1333l gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied wat betreft de wijziging van vegetatie.

(...)";

2. <u>De ontvankelijkheid van het beroep</u>

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat de aanvraag voor het wijzigen van de vegetatie op perceel 1333L de regularisatie betreft van reeds uitgevoerde werken zodat zich de vraag stelt of de verzoekende partijen nog een belang hebben bij de vernietiging van het bestreden besluit in zoverre het op dat deel betrekking heeft; dat zij eraan toevoegt dat, aangezien niet betwist wordt dat perceel 1333M is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en aldus de wijziging van vegetatie er niet vergunningsplichtig is, zich "ook hier" de vraag stelt naar het belang dat de verzoekende partijen hebben;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen antwoorden dat de vergunningsaanvraag ook werken betreft die nog niet werden uitgevoerd en dat zij er in elk geval belang bij hebben dat de door onwetendheid zonder vergunning uitgevoerde werken worden geregulariseerd;

2.3. Overwegende dat met het bestreden besluit aan de verzoekende partijen de vergunning wordt geweigerd tot het wijzigen van vegetatie en van lijn- en puntvormige elementen; dat de verzoekende partijen belang hebben bij de vernietiging van de weigering van de vergunning, als gevolg waarvan zij mogelijkerwijs alsnog de gevraagde vergunning zouden krijgen, weze het dan gedeeltelijk ter regularisatie; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. <u>De gegrondheid van het beroep</u>

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als eerste middel de schending aanvoeren van artikel 2, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juli 1996 tot instelling van een vergunningsplicht voor de wijziging van vegetatie van lijn- en puntvormige elementen; dat de uiteenzetting van het middel neerkomt op wat volgt :

Het bestreden besluit schendt genoemde bepaling, omdat het het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 30 juni 1997 bevestigt. Dat besluit weigerde de vergunning voor de handelingen op perceel 1333L wegens de ligging ervan in natuurgebied. De bestreden beslissing neemt aan dat het perceel deels in natuurgebied en deels in landschappelijk waardevol

agrarisch gebied ligt. De handelingen waarvoor vergunning wordt gevraagd betreffen enkel de wijziging van vegetatie, die in landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet vergunningsplichtig is.

Gezien het voor de toepassing van het vegetatiebesluit een fundamenteel verschil uitmaakt of het gebied is gelegen in een natuurgebied, dan wel in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, komt het voor dat de Vlaamse minister niet wettig kon besluiten tot een algemene bevestiging van de weigeringsbeslissing van 30 juni 1997 van het college van burgemeester en schepenen te Ronse, nu hijzelf er blijkbaar van uitging dat perceel 1333L gelegen is gedeeltelijk in natuurgebied, gedeeltelijk in landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord volgende repliek geeft :

> "(...)
> Uit de uiteenzetting der feiten blijkt (...) dat het kwestieuze perceel 1333l volledig in natuurgebied gesitueerd moet worden. Het is dan ook zeer de vraag in welke mate er van een schending van artikel 2, 2° sprake is.
> Meer nog, in artikel 2 van het bestreden ministerieel besluit heeft de minister, op basis van de hem op dat ogenblik bekende gegevens, zelfs expliciet aangegeven en gespecifieerd dat het Vegetatiebesluit niet van toepassing was op dat gedeelte van perceel 1333l dat gelegen was in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.
> Wanneer nu later blijkt dat het perceel 1333l op geen enkele wijze het karakter van 'landschappelijk waardevol agrarisch gebied' heeft en m.a.w. het Vegetatiebesluit voluit gelding heeft voor dat perceel, is er geen enkele contradictie.
> De vraag stelt zich trouwens naar het belang dat verzoekende partijen hebben in de wetenschap dat het perceel 1333l volledig natuurgebied is en het vegetatiebesluit voluit van toepassing is. Dit gegeven vormt toch wel de absolute verbodsbepaling om welke wijziging dan ook aan te brengen op het kwestieuze perceel";

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord doen gelden wat volgt :

> "(...)
> Het feit dat in art. 2 van het bestreden besluit wordt gesteld dat het Vegetatiebesluit niet van toepassing is op het gedeelte van het perceel 1333 L dat gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied verandert niets aan deze onwettigheid. Integendeel de rechtsonzekerheid en verwarring omtrent de bestemming van perceel 1333 L wordt er alleen door vergroot, nu in het art. 1 een beslissing werd bevestigd die ervan uitging dat het kwestig perceel volledig in natuurgebied is gelegen.
> Naar de mening van verzoekende partij had de Minister, wanneer hij zoals blijkt met het College van Burgemeester en Schepenen van mening

verschilde over de bestemming van het perceel, gezien het belang van deze bestemming voor de toepassing van het Vegetatiebesluit, de voor hem bestreden beslissing moeten hervormen in die zin.

Verzoekende partij wenst op te merken dat de stelling van verwerende partij dat het intussen duidelijk zou zijn dat perceel 1333 L wel degelijk in natuurgebied zou liggen - quod non - niets afdoet van de onregelmatigheid van de beslissing van de Minister, wel integendeel. Wat in deze telt is of de Minister op basis van de door hem aangenomen bestemming van het perceel 1333 L (of deze nu correct was of niet) de bestreden beslissing kon nemen. Het is duidelijk dat dit niet het geval is.";

3.1.4. Overwegende dat de verwerende partij thans niet als verweer kan aanbrengen dat het perceel 1333L volledig in natuurgebied zou liggen; dat immers in het bestreden besluit er wordt van uitgegaan dat het perceel 1333L gedeeltelijk is gelegen in natuurgebied en gedeeltelijk in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat voor het gedeelte dat in landschappelijk waardevol agrarisch gebied zou zijn gelegen, overeenkomstig artikel 2, 2°, van het vegetatiebesluit voor de wijziging van vegetatie geen vergunningsplicht geldt; dat de verwerende partij in artikel 2 van het bestreden besluit expliciet heeft bepaald dat "het vegetatiebesluit niet van toepassing (is) op het gedeelte van het perceel 1333L gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied wat betreft de wijziging van vegetatie" hetgeen aansluit bij de overweging dat "in de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden enkel de wijziging van lijn- en puntvormige elementen vergunningsplichtig zijn"; dat voor het gedeelte van het perceel dat blijkens het bestreden besluit in landschappelijk waardevol agrarisch gebied is gelegen er geen vergunning werd verleend, noch werd geweigerd, hetgeen bij gebrek aan een vergunningsplicht terzake correct is; dat artikel 2, 2°, van het vegetatiebesluit dan ook niet geschonden is; dat het gegeven dat in artikel 1 van het bestreden besluit wordt bepaald dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen wordt bevestigd waarmede in casu het dispositief houdende de weigering van de gevraagde vergunning wordt bedoeld, niet inhoudt dat de verwerende partij de integrale motivering van de aanhef van dat besluit tot de hare maakt; dat uit een vergelijking van de twee besluiten blijkt dat de motiveringen,wat het perceel 1333L betreft, wel degelijk van elkaar verschillen; dat, immers, in het in eerste aanleg genomen besluit er wordt van uitgegaan dat het perceel 1333L is gelegen in natuurgebied terwijl in het bestreden besluit wordt overwogen dat het perceel 1333L gedeeltelijk is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en gedeeltelijk in natuurgebied en dat in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden enkel de wijziging van lijn- en puntvormige elementen vergunningsplichtig is, waarna in artikel 2 wordt gesteld dat, voor wat

betreft de wijziging van vegetatie, het vegetatiebesluit niet van toepassing is op het gedeelte van het perceel dat in landschappelijk waardevol agrarisch gebied is gelegen; dat deze motivering coherent is; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als tweede middel de schending aanvoeren van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

> "doordat uit deze beslissing niet éénduidig, duidelijk en rechtszeker kan worden opgemaakt in welke mate en meer bepaald welk deel van perceel 1333 L gelegen is in natuurgebied of landschappelijk waardevol agrarisch gebied en daarenboven doordat de motivering voor wat betreft de weigering van de aanvraag tot het uitdiepen van de Boschloop onvoldoende is (...)";

dat zij betogen dat, wat betreft het perceel 1333L, de bestreden beslissing diende te vermelden

> "wat nu precies de bestemming van het perceel is, en dit met aanduiding van waar precies de eventuele grens ligt tussen het natuurgebied en het landschappelijk waardevol agrarisch gebied";

dat, wat betreft het uitdiepen van de beek, zij doen gelden dat de bestreden beslissing overweegt "dat het uitdiepen van de Bosloop, bovenloop van de Lievensbeek, op de percelen 1305p, 1305g, 1306c en 1306e onnodig is gezien de diepte van de beek en de eigenlijke oorzaak van 'stilstaand' water niet opheft (...)" en dat dergelijke motivering louter steunt op opportuniteitsoverwegingen en "tevens volstrekt onvoldoende" is; dat zij er aan toevoegen dat zij weten dat het niet uitdiepen niet de oorzaak is van het "stilstaand" water, maar evengoed weten dat dit wel de enige mogelijke oplossing van het probleem zou zijn teneinde (verdere) onherstelbare schade aan de vegetatie te voorkomen;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord, wat betreft de motivering inzake de bestemmingsvoorschriften voor het perceel 1333L, antwoordt wat volgt :

> "Op het ogenblik dat de minister zijn besluit nam, werden hem gegevens aangereikt - ondermeer door verzoekende partij, de Stad Ronse en ook de diensten van AMINAL - die voor het perceel 1333 L tot het besluit leidden dat dat perceel een tweevoudig karakter had. De minister kon onmogelijk anders dan hij gedaan heeft : op basis van de voorliggende gegevens heeft hij met betrekking tot dat gedeelte van het perceel dat hem als landschappelijk waardevol agrarisch gebied werd voorgesteld, beslist dat het Vegetatiebesluit daarop niet toepasselijk is.

Er wordt niet ingezien welk belang (en eventueel nadeel!) verzoekers hebben wanneer nu blijkt dat het ganse perceel het karakter van natuurgebied heeft en het Vegetatiebesluit dus 100% toepasselijk is.

De kritiek van verzoekers wordt weggenomen door de weliswaar pas achteraf ontstane duidelijkheid omtrent het karakter van het perceel 1333l";

dat betreffende het uitdiepen van de beek zij volgende repliek geeft :

"In de uiteenzetting der feiten geeft verzoekende partij aan dat de aanvraag tot het uitgraven of uitdiepen van de Boschloop werd ingegeven door het feit dat de eigenaar van de lager gelegen percelen zijn bomen heeft verkocht en bij het verwijderen ervan de Boschloop plaatselijk heeft gedempt en nagelaten heeft de beek te ontruimen. De problematiek der vernatting op de percelen van verzoekende partij is derhalve te wijten aan een slechte waterafvoer bij de aangrenzende eigenaar. Deze vernatting is een gunstig gegeven vanuit het standpunt van natuurbehoud. In de overweging van het Besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Ronse wordt m.b.t. dit gedeelte der aanvraag gesteld : 'de beek ligt op de percelen 1306 c/e en 1305 g/p 1,5 meter lager dan het akkerland; overstroming is volstrekt onmogelijk. Uitgraven en uitdiepen is niet nodig en zelfs nadelig voor de aanwezige vegetatie: ongunstig advies'.

In het ministerieel besluit wordt m.b.t. dit onderdeel volgende overweging geformuleerd :

> 'Overwegende dat het uitdiepen van de Bosloop, bovenloop van de Lievensbeek, op de percelen 1305 p, 1305 g, 1306 c en 1306 e onnodig is gezien de diepte van de beek en (het uitdiepen van de Bosloop) de eigenlijke oorzaak van 'stilstaand' water niet opheft'.

Deze redengeving van de minister is meer dan een loutere opportuniteitsoverweging.

Er wordt duidelijk gesteld dat de aanvraag géén oplossing biedt aan het gestelde probleem. Hieromtrent wil verwerende partij uitdrukkelijk opwerpen of dit onderdeel van het middel wel ontvankelijk is om reden dat de oorzaak ligt of zou kunnen liggen in het verzuim van anderen om herstelwerken uit te voeren. Verzoekers spreken in hun aanvraag (stuk 1 punt 2.8) over 'Als gevolg van de nalatigheid van de aanpalende eigenaar...'.

In casu moe(s)t verzoekende partij niet de administratieve weg volgen doch een oplossing betrachten via de -gewone- burgerlijke aansprakelijkheidsregeling";

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord wat betreft de bestemming van perceel 1333L volgende repliek geven :

"(...)

Verzoekende partij is er - steeds ter goeder trouw - van uitgegaan dat perceel 1333 L in landschappelijk waardevol agrarisch gebied lag, terwijl de Stad stelde dat perceel 1333 L in natuurgebied lag. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe de Minister op basis van deze tegenstrijdige gegevens zou zijn gekomen tot de 'tussenoplossing' van het tweevoudig karakter van het perceel.

Het is dan ook de mening van verzoekende partij dat de Minister bij een degelijke voorbereiding van de beslissing ongetwijfeld de juiste bestemming

zou achterhaald hebben en dat hij deze juiste bestemming in zijn motivering diende aan te halen.

Verwerende partij stelt niet in te zien welk belang verzoekers zouden hebben bij het vernemen van de juiste bestemming van het perceel. Verderop in haar memorie van antwoord geeft zij zelf het antwoord waar zij stelt dat wanneer het volledige perceel het karakter van natuurgebied zou hebben het Vegetatiebesluit 100% toepasselijk is. Wanneer het perceel (gedeeltelijk) in landschappelijk waardevol agrarisch gebied zou liggen, geldt de vergunningsplicht van het Vegetatiebesluit niet voor wat betreft de wijziging van vegetatie, zijnde de werken die door de verzoekende partij reeds gedeeltelijk werden uitgevoerd en konden noch het College van Burgemeester en Schepenen, noch de Minister in deze een besluit nemen.

Stellen dat de kritiek van verzoekers zou zijn weggenomen door de vermeende duidelijkheid die achteraf zou zijn ontstaan is niet correct, gezien deze vermeende duidelijkheid precies zou aantonen dat het bestreden besluit is uitgegaan van een verkeerde bestemming van het perceel 1333 L en dus, gelet op het belang hiervan voor de toepassing van het Vegetatiebesluit, niet wettelijk is gemotiveerd. Er blijkt overigens nog steeds geen voldoende duidelijkheid te zijn over de bestemming van perceel 1333 L, zo blijkt uit een recent schrijven dd. 23.02.1998 van dhr. SEGERS, Woudmeester voor Oost-Vlaanderen, aan het College van Burgemeester en Schepenen van Ronse.

Dat men recht heeft op een juiste en goede motivering van een besluit blijkt uit de Wet van 29 juli 1991.

Overigens laat verzoekende partij verwerende partij opmerken dat een partij wel het belang dient te bewijzen dat zij heeft bij eventuele annulatie van een bestreden beslissing, doch niet het belang dient te bewijzen van ieder middel dat zij ontwikkelt";

dat, wat betreft het uitdiepen van de waterloop, ze repliceren :

"(...)

Dat de vernatting die (...) op de percelen van de verzoekende partij is opgetreden een gunstig gegeven zou zijn voor het natuurbehoud, zoals verwerende partij stelt, is niet juist. Door deze verregaande vernatting ontstaat er als het ware een moeras op de percelen van verzoekende partijen wat voor de aldaar groeiende vegetatie op lange termijn noodlottige gevolgen zal hebben.

(...)

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, wordt (in de bestreden beslissing) niet uitdrukkelijk gesteld dat de aanvraag geen oplossing zou bieden voor het gestelde probleem. Er wordt alleen gezegd dat de oorzaak niet wordt weggenomen.

Ook de opmerking van verwerende partij over de ontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij stelt hier het gebrek aan motivering van de beslissing aan de kaak. De overweging van verwerende partij dat verzoekers een oplossing niet moeten betrachten via de administratieve weg, doch wel via de burgerrechtelijke aansprakelijkheidsregeling doet dan ook niets ter zake. Verzoekende partij zoekt de verwijdering uit de rechtsorde van een besluit dat o.m. op onwettige wijze werd gemotiveerd, de ingestelde administratieve procedure heeft geenszins tot doel een directe oplossing voor de vernatting te krijgen";

3.2.4.1. Overwegende dat de grens tussen enerzijds het natuurgebied en anderzijds het landschappelijk waardevol agrarisch gebied op het betrokken perceel wordt bepaald door het gewestplan; dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat het vergunningsbesluit precies aangeeft waar de grens is gelegen; dat de verzoekende partijen niet betwisten dat, zoals in het bestreden besluit is aangegeven, het betrokken perceel gedeeltelijk is gelegen in natuurgebied en dat voor de wijziging van vegetatie in een natuurgebied wel degelijk een vergunningsplicht geldt; dat de eerste grief niet gegrond is;

3.2.4.2. Overwegende, wat de tweede grief betreft, dat de verzoekende partijen de vergunning voor het uitdiepen van de beek hebben gevraagd om reden dat door "de nalatigheid van de aanpalende eigenaars naar het noorden toe" de beek aldaar is versperd waardoor hun percelen onder water zijn komen te staan; dat de vergunning voor het uitdiepen van de beek wordt geweigerd op grond van volgende motivering :

> "Overwegende dat het uitdiepen van de Bosloop, bovenloop van de Lievensbeek, op de percelen 1305p, 1305g, 1306c en 1306e onnodig is gezien de diepte van de beek en de eigenlijke oorzaak van 'stilstaand' water niet opheft (...)";

dat het aannemelijk is dat indien versperringen, in casu stroomafwaarts, van het water de oorzaak zijn van de wateroverlast het uitdiepen van de beek niet kan meebrengen dat meer water wordt afgevoerd dan voorheen en dat alsdan de "vernatting" van de percelen van de verzoekende partijen een feit zal blijven; dat uit het weergegeven motief logischerwijze voortvloeit dat de gevraagde vergunning tot uitdieping van de beek geen oplossing biedt voor de wateroverlast; dat het motief afdoende is; dat overigens in hun memorie van wederantwoord de verzoekende partijen zelf stellen dat "de ingestelde administratieve procedure (...) geenszins tot doel (heeft) een directe oplossing voor de vernatting te krijgen" hetgeen er op wijst dat zij er zich van bewust zijn dat een vergunning voor het uitdiepen van de beek geen oplossing voor de "vernatting" van hun percelen zal bieden;

3.2.4.3. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als derde middel de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoeren doordat de bestreden beslissing "niet verduidelijkt welke bestemming het perceel 1333 L heeft" zodat

zij niet weten of de reeds uitgevoerde werken vergunningsplichtig waren; dat zij haar grief herhaalt dat er een contradictie bestaat tussen de artikelen 1 en 2 van de bestreden beslissing;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert als volgt :

"(...)
Het is niet aan de minister om n.a.v. de behandeling van een beroeps-procedure van een aanvraag tot vergunning van vegetatie en/of tot wijziging van lijn- en puntvormige elementen de eventuele grens tussen natuurgebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied te bepalen.
(...)";

3.3.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord nog doen gelden wat volgt :

"(...)
Verzoekende partij beweert in deze niet dat het aan de Minister behoorde om naar aanleiding van de behandelde beroepsprocedure de eventuele grens tussen natuurgebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied te bepalen.
Wel is zij van mening dat het de Minister vermocht, gelet op de reeds verschillende interpretatie van verzoekende partij (landschappelijk waardevol agrarisch gebied) en de Stad Ronse (natuurgebied), duidelijkheid te scheppen omtrent de enige juiste bestemming van het perceel 1333 L. Wanneer de Minister dan ook besluit tot een tweevoudig karakter van het kwestig perceel, zou het dan ook behoorlijk zijn geweest aan te duiden welk gedeelte in landschappelijk waardevol agrarisch gebied valt en welk gedeelte in natuurgebied, zeker nu dit verschil in bestemming bepalend blijkt voor het al of niet vergunningsplichtig zijn van de werken. (...)";

3.3.4. Overwegende dat in casu het volstaat te verwijzen naar de overwegingen sub 3.2.4.1. en 3.1.4. supra; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**